

„ХУДОЖНИК“ ВЕСЕЛИН ХАНЧЕВ

ОСНОВНА ИДЕЯ:

Ролята на изкуството, което заменя бедността с духовно богатство, пустотата – с живот, а затвореното тясно пространство – с целия свят.

ОСНОВЕН ПРИНЦИП В ИЗГРАЖДАНЕТО НА ТВОРБАТА:

Противопоставяне – между бедността и духовното богатство

- между пустотата и живота

- между затвореното пространство и целия свят

ПУСТОТАТА

Стихотворението „Художник“ ни показва една много мрачна картина – пуста и гола стая с празни и грозни стени. Стаята внушава чувство за заплаха и нещастие. В нея сякаш витае смъртта, но пък – благодарение на употребата на думи с преносно значение – тя сякаш е ужасяващо жива, защото „гледа“ влезлия в нея художник. При това този мрачен поглед е анафорично повторен в началото на стихотворението – „Гледаха го празните стени. / Гледаха го със очи от влага, / от пирони, от пукнатини... // ...стаята с мъртвешките очи“.

На повторенията гледаха го е противопоставен един кратък поглед на художника – „Към стените мълком той погледна / и по тях картини закачи“.

ГЕРОЙ

Художникът е творец който със силата на дарбата си преобразява света, одухотворява го и го обогатява.

СВЕТЪТ МЕЖДУ ЧЕТИРИ СТЕНИ

Пространството в стихотворението само привидно е една стая – той е целият свят, който може да бъде променен.

Единственото, което прави художникът, е да закачи своите картини по стените: „...извори и пътища, и бряг, / лесовете, небета сини, сини / и слънца, червени като мак. // Закачи усмивки и простори, / облаци, деца и светлини...“. Изброяването е достатъчно подробно, за да обоснове краткото обобщение, с което приключва изброяването – „закачи света...“.

На пръв поглед изглежда, че светът е станал пленник на стените: „...закачи света и го затвори / в тези грозни четири стени“. Но всъщност е точно обратното – грозните четири стени са изчезнали от погледа, мъртвилото е изличено от живота на картините – „И стените скривайки с платната...“.

Художникът е беден, картините са единственото, което има – „негови единствени неща“. Но тъкмо защото целият свят е влязъл в стаята и е изпълнил стените ѝ, стаята се е превърнала в „най-богата стая на света“. Така поетът внушава **идеята**, че изкуството е това, което успява да замени мъртвешката пустота с живот, бедността – с богатството на човешкото майсторство, а затвореното между четири стени пространство – с целия свят.

Времето в стихотворението е вечното време. Промяната на света е вечна, вечни са търсенията и откритията на творците, вечен е коп-нежът към красота и пълнота на живота.